

La doctora Ariadna Baulenas va començar posant en context la cultura Nazca, situada en un altiplà a la costa del Perú. El seu centre cerimonial és Cahuachi, on s'han trobat moltes restes arqueològiques, amb grans piràmides de fang, jaciments funeraris i peces de ceràmica pintada. Zona extremadament seca, la supervivència del poble Nazca depenia molt de l'aigua, que extreien del subsòl a través de canalitzacions i pous filtrants anomenats puquios.

Les línies de Nazca són dibuixos representant animals i ratlles geomètriques fetes a terra, totes de grans dimensions, que s'han conservat molt bé per les característiques del sòl i la gran sequedat. Algunes arriben quasi als 300 metres de llargada. Es creu que es van fer entre els s. IV i VIII dC. Hi ha hagut diverses teories principals sobre el seu significat. Una és astronòmica, l'altre espiritual, relacionada amb cerimonials i la tercera simbòlica, de culte a l'aigua i les muntanyes. Cap d'elles té prou fonament i recentment s'està fent recerca científica, basada en estudis topogràfics, que dur a pensar en marcadors on ubicar més pous filtrants. Són falsos certs tòpics com que són úniques, perquè n'hi ha de similars a d'altres llocs, que només es poden veure des de l'aire, o que no són fetes pels humans, perquè unes mil persones les podrien haver fet en tres mesos.